

Tradiční Cannafest: Marihuana v hlavní roli

Praha – První listopadový víkend proměnil Průmyslový palác v Pražských Holešovicích k nepoznání. Již po šesté se jeho prostory otevřely pro pěstitele, uživatele a fanoušky konopí, kteří mohli od 6. do 8. listopadu navštívit mezinárodní festival Cannafest 2015. Akce je veřejností vnímána stále s jistou ostražitostí, přesto se však rok od roku stále více mění v oázu volnosti, svobody a pohody uprostřed uspěchaného velkoměsta.

Ve více než sto šedesáti stáncích měli návštěvníci možnost zhlédnout nejrůznější potřeby určené k pěstování a užívání konopí, vyzkoušet léčebné a kosmetické produkty, ocenit konopné umění, dozvědět se nové trendy nebo ochutnat zdravé konopné potraviny, samozřejmě včetně piva. Součástí Cannafestu, který se stává nepřehlédnutelnou mezinárodní akcí, byla třídní konference plná světových

kapacit, která se tradičně věnovala léčebnému využití marihuany se zvláštním důrazem na vztah doktor vs. pacient. Významnými hosty byli Lumír Hanuš z Hebrejské univerzity, přední španělská lékařka Cristina Sanchez, zakladatel léčebného programu v Izraeli Yehuda Baruch či americká aktivistka Stephany Sherer. Vedle debat o nezpochybnitelných léčebných účincích zelené medicíny, které našly své zakotvení už i v našem právním systému, se ale festival věnoval především bylině samotné. Kdyby se uličkami mezi stánky nelinula specifická příjemná omamná vůně, člověk si mohl připadat jako na srazu profesionálních zahrádkářů. Ostatně pěstitelé marihuany, kteří předváděli na akci své inovace a nápady, nebyli žádnými amatéry.

K vidění tak bylo nepřeborné množství speciálních hnojiv na každou fázi růstu, vitamíny, směsi zeminy, ale

Průnik generací

Foto archiv

i skříně, ve kterých se květinám daří i bez slunečního svitu. Na své si přišli i konzumenti, kteří mohli produkty,

již zmiňované pivo nebo sušenky, dokonce ochutnat. Nezůstalo pouze u pěstitelských dovedností. Došlo i na

politikou. K vlastní propagaci využila akce Pirátská strana, jež se k legalizaci marihuany staví tradičně velmi kladně. Návštěvníci měli možnost podepsat petici proti TTIP (Transatlantické obchodní a investiční partnerství), které je označováno za největší obchodní úmluvu století, jejímž obsahem je úprava a zjednodušení obchodních podmínek mezi USA a EU. Odpůrci však upozorňují, že dohoda je na míru ušita nadnárodním korporacím a nemyslí na přírodu, ochranu potravin či pracovní a digitální práva.

Ani nádech politikaření ale festivalu na atmosféře neubral. Průmyslový palác působil celý víkend jako místo průniku národů, kultur a generací, které spojuje zájem o vlastní zdraví a daný životní styl.

JAN RYS

ADAM ULLSPERGER

Česká republika již letos rozdělí téměř polovinu evropských dotací

Praha – Česká republika nevyužije tento rok veškeré prostředky z fondů EU. Na středním fóru do Žofinského fóru to řekla ministryně pro místní rozvoj Olga Letáčková. Poslední projekty předešlého programového období budou končit v nejbližších týdnech a v současné chvíli je už jasné, že část evropských peněz zůstane nevyčerpana.

Na programové období 2007–2013 vyčlenila EU ze svých fondů pro Českou republiku 677 miliard korun. Doposud se podařilo vyčerpat přes 85 procent z této celkové částky. „Za roky 2012 a 2013 zůstalo 20 miliard nevyužitých,“ přiznala Letáčková. Stejná částka bude nejspíše platit i pro loňský rok. V rámci celého období se odhaduje, že nedočerpání bude činit až 50 miliard. Podle Letáčkové není úplné vyčerpání prostředků z EU v našich silách. „Je zcela jasné, že se to už nepodaří. Ne všechny řídicí orgány zvládly v minulých letech dodržet časový limit pro vyúčtování v Evropské komisi. U části prostředků již nemáme možnost zažádat o proplacení.“ V předpovědi na letošní rok ale zůstává optimistická: „Pravděpodobně si sáhneme na zhruba 98 procent prostředků, které jsme v tomto roce

měli možnost vyčerpat. To podle mě není vůbec špatný výsledek.“

Celková částka vyhrazená pro nadcházející období 2014–2020 činí 652 miliard korun. Do konce tohoto roku z ní chce Ministerstvo pro místní rozvoj rozdělít 268 miliard. To znamená 41 procent všech dotací pro nadcházejících 5 let. Peníze budou rozdělovány do jednotlivých operačních programů. Největší prostředky připadnou na oblast dopravy, kam by do konce roku mělo jít přibližně 85 miliard. Tato částka představuje zhruba dvě třetiny celkové sumy, která byla pro tento program vyhrazena až do roku 2020. Další podstatné částky půjdou do oblasti podnikání, výzkumu, vývoje a vzdělávání. „Oproti předešlému období se snížil počet programů, které máme k dispozici, ze 17 na 10,“ uvedla Letáčková. Za významný považuje Integrovaný regionální program, který nahradí zrušené regionální operační programy z minulého období a je zároveň objemově druhý největší hned po programu dopravy. „V podstatě by se v roce 2015 měla na výzvách umístit téměř polovina alokace na celé programové období,“ shrnula Letáčková.

VERONIKA ŠÍROVÁ

Hledání evropské identity aneb dějiny jsou otevřeny

Praha – „Všechny identity jsou mnohovrstevné,“ začala diskuzi v Centru současného umění DOX velvyslankyně Evropské unie Jana Hybášková. „Do evropské identity se podepsali křesťanství, římské právo, holokaust a teď i uprchlíci.“ Ve středu 11. listopadu se Hybášková sešla s filosofem a sociologem Milošem Havelkou a ředitelem Ústavu mezinárodních vztahů Petrem Kratochvílem. Společně diskutovali o konceptu evropské identity, uprchlické krizi a budoucnosti EU jako takové.

V úvodu moderátor, novinář Petr Honzejek, položil tři otázky o samotné evropské identitě, které provázely celý večer: Existuje vůbec? Pokud ano, jaká je? A o co ji můžeme opřít? Podle Jany Hybáškové je velkou součástí této identity i křesťanství a proto si myslí, že mělo být zahrnuto i v preambuli ke Smlouvě o Ústavě pro Evropu. Tomuto názoru oponoval Petr Kratochvíl. Ten jako příklad uvedl důvodovou zprávu KDU-ČSL k návrhu na změnu zákona o státních svátcích, která mluví o tom, že je nutno chránit naši křesťanskou identitu. Porovnal ji s anketními výsledky zveřejněnými v Evroparlamentu. Podle těch by většina Čechů úplně nejhůře snášela, kdyby si

jejich potomek vzal křesťana. „V českém kontextu by tedy křesťanství jako součást ústavy postrádalo smysl,“ konstatoval Kratochvíl. „Představa o české identitě pevně spjaté s křesťanstvím je pouhým politickým tahem.“

Adaptace, inovace a flexibilita

A co z EU zbuduje, když popře diverzitu jako svou přirozenou součást? Filosof Havelka identitu představil jako pojem relativní a zcela závislý na kontextu. Podle něj je identita něco, co je nám přiřknuto konkrétní situací. „V Praze jsem Moravan, doma manžel a v zahraničí Čech.“ Proto si Havelka myslí, že nejlepší by bylo identitu definovat podle pravidel komunikace, protože identita se nejčastěji projevuje v situacích, kdy jsme konfrontováni se svým okolím. „Je nutno redefinovat hodnoty a sociální role, abychom mohli společně žít v novém celku.“ Hybášková vidí problém v tom, že nerozlišujeme ideál identity – tedy identitu konceptu – a identitu kontextu. A jak se můžeme Evropu pokoušet sjednotit v konceptech, když kontexty má nepopíratelně různorodé. „Piliří, pomocí kterých se můžeme přibližovat ke kýženému ideálu evropské identity, jsou adaptace, inovace a flexibilita. Přitom jich ale musíme použít

jen takovou míru, abychom byli schopni udržet stabilitu.“

Koncept Merkel vs. koncept Zeman
Nasadě tedy byla otázka, zda-li je uprchlická krize v kontextu evropské identity příležitostí pro obnovu a růst, nebo zda se stane jejím hrozbou. Havelka popsal, že tyto dva názory zatím mají u veřejnosti podobně hojně zastoupení. Všichni diskutující se postavili za koncept otevřenosti mediálně reprezentovaný Angelou Merkel. Maskotem identitárního myšlení spojeného s lpěním na často fiktivních tradičních hodnotách se podle panelu stal prezident Zeman. „Představa, že existuje izolovaná esence evropské identity, je mylná. Když se ve snaze ji ochránit vzdáme jejich základních principů, jako jsou otevřenost a dialog, zároveň ji nenapravitelně zkompromitujeme,“ poznamenal Kratochvíl. O budoucnosti EU měli diskutující jasno pouze v tom, že jasného na ní není vlastně nic. „Návrat k národním státům by ale byl očividný krok zpět,“ řekl Kratochvíl. „Míra schopnosti kontrolovat a ovlivňovat globální problémy by se ještě více snížila, což je v kontextu současné situace jasně nežádoucí.“

PAVLINA PROCHÁZKOVÁ

Olga Letáčková na Žofinském fóru

Foto archiv

Začíná pilotní ročník Pražského evropského summitu

Praha – Dvoudenní summit věnující se směřování Evropské unie byl dnes v odpoledních hodinách zahájen v Lobkovickém paláci. Účastníci budou jednat mimo jiné o vztahu evropských států k uprchlické krizi a boji proti tzv. Islámskému státu. Hlavním hostem letošního ročníku bude první místopředseda Evropské komise Frans Timmermans.

Cílem summitu je nalezení odpovědí na výzvy, kterým Evropa čelí v rámci své hospodářské, sociální a zahraniční politiky. Projekt je iniciativou tří předních českých think-tanků (Evrop-

ské hodnoty, Ústav mezinárodních vztahů, EUROPEUM Institut pro evropskou politiku) a má podporu Ministerstva zahraničních věcí a Zastoupení Evropské komise v ČR.

Ministr zahraničních věcí Lubomír Zaorálek na tiskové konferenci k projektu uvedl, že dle jeho názoru tento typ konference v České republice doposud chyběl. Téma vztahů evropských institucí by se dle Zaorálka nemělo řešit akademicky, ale spíše prakticky. „Jsem proto rád, že pozvání na konferenci přijal i Frans Timmermans, který má v Evropské komisi na starosti vztahy mezi institucemi a vy-

mezování jejich kompetencí,“ řekl.

Konference by se ovšem měla věnovat i jiným aktuálním otázkám, jako jsou problémy zemí západního Balkánu, kudy v současnosti do Evropy proudí uprchlická vlna, nebo stále vyhrocená situace na Ukrajině.

Mezi řečníky se kromě ministra Zaorálka objeví také Tomáš Sedláček, hlavní makroekonomický strateg ČSOB, Jiří Schneider, spolupracovník Pražského institutu bezpečnostních studií nebo Ivo Šlosarčík, profesor z Katedry západoevropských studií FSV UK.

MARTINA RŮŽIČKOVÁ

Hrozba další vlny násilí v Turecku

Po ukončení parlamentních voleb v Turecku zrušil Svaz kurdských komunit (KCK) jednostranné příměří vůči tureckému státu, které vyhlásil měsíc před termínem voleb v zájmu jejich klidného a regulérního průběhu. Na místě jsou tedy obavy, že jihovýchod země zasáhne další vlna násilí.

Konflikt mezi Kurdy, kterých v Turecku žije kolem dvanácti milionů, a tureckým státem sahá hluboko do historie a má na svědomí mnoho mrtvých na obou stranách. Jistou šancí na ukončení krvavého sporu byla mírová jednání mezi tureckým státem a radikální Kurdskou stranou pracujících (PKK) vedená od roku 2013. Tato naděje však byla pohřbena po útoku sebevražedného atentátníka napojeného na Islámský stát (IS) v jihotureckém Suruçi, při kterém zahynulo přes třicet levicových aktivistů podporujících PKK. Milice Kurdské strany pracujících, která je součástí KCK, s IS vedou již delší dobu tvrdé boje v severní Sýrii a Iráku. Brzy po útoku militantní skupina sympatizující s PKK zabila dva policisty, kteří podle ní měli napomáhat Islámskému státu.

I když Kurdská strana pracujících prohlásila, že se tato poprava udála bez jejího vědomí, situace rychle eskalovala a šance na smíření skončily definitivně v okamžiku, kdy Turecko začalo podnikat pravidelné nálety na pozice PKK za tureckými hranicemi. Následovala vlna střetů mezi příznivci Kurdské strany pracujících a policií,

Kurdské milice v Iráku

při kterých zemřelo několik lidí. Paradoxně v této době, kdy byl oznámen termín předčasných voleb, vyhlásil KCK jednostranné příměří. To neodvolal ani po nejhorším atentátu v turecké historii, v rámci kterého 10. října zahynulo při demonstraci proti útokům na Kurdy přes sto sympatizantů a členů strany HDP, známé v Turecku svou levicovou prokurdskou politikou. Po atentátu se na turecký stát a prezidenta Recepta Tayyipa Erdoğanova snesla vlna kritiky, především kvůli neschopnosti útoku předejít, rozházení následujících demonstrací solidarity slzným plynem a vodními děly a dočasnému zablokování sociálních sítí.

Nyní je po volbách. Zvítězila vládní strana AKP v čele s prezidentem Erdoğanem, který se hned poté velice

ostře vyjádřil vůči Kurdské straně pracujících, a turecké letectvo opět podniklo nálety na pozice Kurdů v Iráku. I když spolupředseda KCK prohlásil, že je Svaz stále přístupný jednání s tureckou vládou, obavy z návratu násilnosti rozhodně nejsou zcestné. I když 12. listopadu zahájily milice PKK masivní ofenzivu proti Islámskému státu, tedy společnému nepříteli Kurdů i Turecka, není příliš pravděpodobné, že by Erdoğan na vyjednávání přistoupil. Je totiž dlouhodobě terčem kritiky za svůj autoritářský způsob vlády a tvrdou protikurdskou politiku, která ve své nekompromisnosti nedává příliš nadějí na smíření. S jistotou lze tedy říci jediné – že k míru mezi Tureckem a Kurdy je opět velice daleko.

JAN KASPÁREK

Erdoğan proti Atatürkovi moderní republice

Letošní listopadové volby přinesou v Turecku jistě mnoho změn. Vítězná Strana spravedlnosti a rozvoje (AKP) získala největší podporu od roku 2002 a polepšila si o devět procent oproti řádným červnovým volbám. Erdoğanova strana bude tedy moci sestavit jednobarevnou vládu. Výsledky voleb šokovaly mnoho lidí, ale byly opravdu tak překvapivé?

Předčasné volby vyhlásili po červnovém neúspěšném pokusu o vytvoření koalice. Tehdy nacionalistická Strana národního hnutí (MHP) odmítla spolupracovat s kurdskou Demokratickou stranou lidu (HDP), kterou považovala za stranu podporující terorismus. Prezident Recep Tayyip Erdoğan využil neschopnosti premiéra Davutoğlu sestavit koaliční vládu a na následné volby se lépe připravil. Jedním z hlavních tahů bylo destabilizovat bezpečnostní situaci v zemi a vyvolat strach mezi občany.

Turecko zažilo v předvolebním ob-

dobí několik teroristických útoků, které vzbudily vlnu protestů po celé zemi. Otázkou zůstává, zda je správné vinit z útoků Stranu kurdských pracujících (PKK) a považovat Erdoğanova za ochránce Turků. Další procenta dostala AKP od červnových voličů MHP, kteří ji viděli jako stranu schopnou lépe naslouchat lidem a jako většího bojovníka proti PKK.

Není tajemstvím, že Erdoğan by chtěl upevnit svou moc za každou cenu. Revize ústavy je pro něj jedna z posledních šancí, a tak bylo dopředu jasné, že se jí nevzdá. Jako prioritu uvádí změnu politického systému z parlamentního na prezidentský, který považuje pro Turecko za efektivnější. Nejspíš je za tím pouze snaha stát se znovu vůdcem země.

Cenzura, kterou Erdoğan prosazuje v médiích, není v demokratickém státě zcela na místě. Z jeho chování vyplývá, že Erdoğan rád přenáší své názory a zá-

sady na ostatní. Turecko mělo šanci se rozhodnout, do jaké míry bude moci prezident ovlivňovat jejich životy; zdá se však, že polovině obyvatel nevádí postupná islamizace jejich země ani jeho korupční skandály. Erdoğan jde silně proti zásadám Atatürka a jeho názoru, že stát by neměl být spojený s náboženstvím. Navenek se tváří jako spořádaný muslim, který chce, aby lidé dodržovali morální hodnoty, ale není to jen falešná tvář, kterou se snaží získat sympatie od muslimské části Turecka?

Je opravdu vhodné, aby prezident ve 21. století vedl zemi s diktátorskými ambicemi? Momentálně můžeme jen čekat na reakci voličů druhého tábora, protože ti jsou očividně unaveni vývojem politické situace v zemi. Lze předpokládat, že Erdoğanova vláda bude mít negativní vliv zejména na mladé obyvatelstvo, které se jen stěží vyrovná s nedemokratickým řízením státu.

KRISTÝNA MACHÁČKOVÁ

První schůzka Číny a Tchaj-wanu od roku 1949

Čínský prezident Si Ťin-pching se v sobotu 7. listopadu setkal se svým tchajwanským protějškem Ma Jing-ťiou. Poprvé po 66 letech tak došlo mezi oběma státy ke kontaktu na nejvyšší úrovni.

Summit zahájili na neutrální půdě v Singapuru vzájemným potřesením rukou. Přestože tchajwanský prezident Ma popsal schůzku jako pozitivní a přátelskou, k žádné zásadní dohodě nedošlo. Už předem obě hlavy státu avizovaly, že se nechystají podepsat žádné smlouvy nebo učinit společné prohlášení. Význam schůzky tak zůstal spíše symbolický a pootevřel dveře dalšímu jednání a sblížení obou zemí.

Z průběhu jednání byla patrná křehkost vztahů mezi oběma republikami. Jejich představitelé po celou

dobu používali oslovení „pane“, vzájemně se totiž neuznávají jako hlavy států. Čínská státní televize navíc přerušila přímý přenos v okamžiku, kdy začal hovořit prezident Ma.

Tchaj-wan se od Číny oddělil v roce 1949, kdy Kuomintang po prohrané občanské válce s komunistickou stranou ustanovil novou vládu. Číňané dodnes považují Tchaj-wan za svou odpadlou provincii, která se v budoucnu opět připojí k pevninské Číně. To svými slovy potvrdil prezident Si hned na začátku sobotního jednání, když řekl: „Žádná síla nás nemůže odtrhnout. Jsme jedna rodina.“ Prezident Ma naopak vyzval obě strany k vzájemnému respektování hodnot a vlastního způsobu života.

Od roku 2008, kdy Ma převzal úřad, spolu Čína a Tchaj-wan pode-

psali několik dohod. Není známo, proč se setkání představitelů států odehrálo až teď, jelikož se k této otázce ani jeden nevyjádřil. Tchajwanská opozice zastává názor, že se jedná o snahu Pekingu ovlivnit prezidentské a parlamentní volby, které v Tchaj-wanu proběhnou 16. ledna.

Strach z rostoucího vlivu Číny vyjádřili Tchajwanci demonstracemi v hlavním městě Tchaj-pej, kde došlo i ke střetu s policií. Předsedkyně tchajwanské opoziční Demokratické pokrokové strany Cchaj Jing-wen na sobotní summit reagovala kritikou prezidenta, který podle jejího názoru svému lidu nedodal pocit bezpečí. O budoucích vztazích v Tchajwanské úžině dostane možnost rozhodnout veřejnost prostřednictvím lednových voleb.

TEREZA KOPELTOVÁ

Nové vydání knihy Čtyřicet dnů připomíná 100 let od Arménské genocidy

Praha – Čtyřicet dnů. Tak se jmenuje obsáhlý román Franze Werfla, který zviditelnil arménskou genocidu a její hrůzné následky. Jelikož si tento rok připomínáme 100 let od tragické události jejich vyvražďování, Knihovna Václava Havla připravila 5. listopadu o knize přednášku.

Franz Werfel (1890–1945), známý spisovatel narozený v Praze, na konci dvacátých let navštívil Damašek, kde si všiml, že v oblasti je velký počet sirotků. Začal se vyptávat na jejich původ a zjistil, že se jedná o děti Arménů, kteří byli vyvražďeni Turky v letech 1915 až 1918. Svědectví ho mělo přimět napsat fiktivní příběh o skupině Arménů, která se brání svým tureckým utlačovatelům. Překladatel Hanuš Karlach ale zmíněnou historiku dementuje: „Franz Werfel vycítil velké téma, nepřišel k němu jen tak.“ Ač se jedná o fikci, dílo je historicky naprosto věrné. V psaní ho velmi podporovala i jeho manželka Alma Mahlerová, vdova po skladateli Gustavu Mahlerovi.

„O genocidě se ve Werfelových letech vědělo,“ řekla armenistka Milada Kiliánová, zároveň ale dodala, že v podvědomí lidí nevěnujících se historii či politice událost spíše nebyla. I dnes téma není široce známé. „Nejvíce se divím, že jsme se o Arménské genocidě vůbec neučili,“ kritizovala současný výklad historie Kiliánová.

JAN KULIŠ

Diskuse o knize

Foto KVH

Nositelka Nobelovy ceny vyhrála

Po pětadvaceti letech se v Barmě konaly svobodné volby. Podle předběžných výsledků zvítězila strana Národní liga pro demokracii (NLD). Vůdkyně strany Aun Schan Su Ťij se ale prezidentkou nestane, brání tomu ústava.

Volební místnosti se zavřely v neděli večer a začalo počítání hlasů. Již v době, kdy sečetli první čtvrtinu lístků, bylo jasné, že zvítězí NLD. Ovšem ani v době uzávěrky tohoto vydání ještě nebyly zveřejněny výsledky oficiální. NLD obviňuje volební komisi ze záměrného zdržování.

Neoficiální výsledky hovoří o většinovém vítězství strany, kterou vede držitelka Nobelovy ceny míru Aun Schan Su Ťij. V parlamentu v hlavním městě Barmy, megalomanském a liduprázdném Neipyjto, získali 163 ze 182 křesel. I tak ale jejich vítězství nemusí znamenat výhru nad vojenskou juntou, která zemi spravuje už od roku 1962. Právě vojáci totiž automaticky dostanou čtvrtinu křesel v parlamentu. Celkový počet získaných křesel stranou NDL se tedy počítá i s těmito povinnými „rezervacemi“. A ochota armády vzdát se vlády asi nebude příliš velká. Postupná demokratizace země totiž probíhá již od roku 2011, kdy byl zaveden nový dvoukomorový parlament a vlády se chopilo třicet ministrů, z nichž ale většina pocházela z předešlé vlády.

I přesto NLD zahájila vyjednávání o novém sestavení vlády se současným prezidentem Thein Seinem. Ten pogratoval straně k vítězství a naplánoval

Pro dílo je příznačný jeho rok vydání. Německy psaný román vyšel roku 1933, tedy téhož roku, kdy se k moci dostal Adolf Hitler, který později hojně čerpal při svých činech z genocidy Arménů. Jestli doba vydání, která nabízí nesčetné paralely, byla záměrem, můžeme dnes jen spekulovat. Ať tak či onak, veřejnost vnímala dílo jako protinacistické. Nacisté Werfelovu knihu páliili.

Brzy vznikaly překlady – už rok od vydání hebrejský, rok poté arménský. Nacismus zanechal velký osobní šrám i na Franzi Werfelovi. Ačkoli se tento pražsko-vídeňský spisovatel židovského původu dal pokřtít, ani to by mu nepomohlo od perzekuce. I přes svůj špatný zdravotní stav uprchl do Spojených států s kufry plnými svých rukopisů, Kokoschkových obrazů a Mahlerových partitur, které zesnulý skladatel odkázal své ženě Almě. S životem v USA se však nikdy neztotožnil.

Odkaz Franze Werfla žije dále. Ani v místě jeho narození se na něj nezapomíná. Tento rok vychází jeho dílo v novém vydání v překladu Hanuše Karlacha a arménské velvyslanectví v Praze plánuje vybudovat tomuto velkému spisovateli pomník v jeho rodném městě. Od jeho narození uplynulo 125 let, zároveň si připomínáme 100 let od genocidy Arménů Turky.

JAN KULIŠ

Foto KVH

setkání s opoziční političkou Aun Schan Su Ťij na příští týden, kdy už volební agentura nejspíš zveřejní oficiální výsledky.

Otázkou zůstává, kdo se stane novým prezidentem. Jakožto vhodná kandidátka by se nabízel právě Su Ťij. Ovšem podle Barmské ústavy se hlavou státu smí stát jen ten, kdo nemá ve své rodině osobu s občanstvím jiné země. A ona tuto podmínku nesplňuje. Její manžel a stejně tak i její synové mají občanství Spojeného království. Čelní představitelé strany ale uvedli, že se i nadále budou snažit o změnu současných zákonů ku prospěchu jejich vítěznému prezidentem. Ovšem i v případě, že se prezidentem stane někdo jiný, bude NLD bojovat za změnu ústavy, která značně omezuje práva menšin a svobodu obyvatel v otázkách politických i společenských.

Na volby ale padají i stíny. V pohraničních oblastech, kde probíhají střety mezi vládními vojsky a menšinami, se volby vůbec nekonaly. Oficiálně z důvodu obav o bezpečnost. Jakýsi neoficiální a velice pravděpodobný důvod ale je, že současná vládnoucí skupina nemá zájem, aby se do politiky tyto menšiny vměšovaly.

Jiná menšina, muslimští Rohingové, nemají ani právo volit, ani se voleb zúčastnit jako kandidáti. Tato menšina tvoří v triapadesátimilionové Barmě zhruba milion obyvatel. Jsou ale oficiálně považováni za přistěhovance, což z nich právě dělá nevhodné občany pro jakoukoliv volební aktivitu.

LUKÁŠ ALTMAN

Festival Mezipatra: Je důležité bořit předsudky

Praha – Marcela Macháčková (22) studuje psychologii na Univerzitě Palackého v Olomouci a podílí se na organizaci QFF Mezipatra jako vedoucí kina Lucerna. V rozhovoru pro Fleš objasnila své názory týkající se dopadu festivalu na komunitu sexuálních menšin a veřejnost obecně.

Proč myslíš, že je důležité festival jako Mezipatra pořádát?

Myslím, že i když část našeho týmu je heterosexuální, tak stejně je důležité bořit předsudky, a ty se vyskytují téměř ve všech rovinách. A zrovna ta sexuální rovina je asi nejcitlivější. Protože chceš, aby lidi brali, koho máš ráda nebo jak sama sebe vnímáš. Tím se právě Mezipatra zabývá. Řeší jednak gay a lesbické vztahy, ale pak třeba i trans-gender lidi nebo i různé formy sexuálních preferencí. Je důležité vědět, že takové věci existují, a umět na to reagovat, vědět, že se to může stát každému a není to nic úchylného.

Jak se k festivalu staví přímo queer komunita?

Ta komunita je v tom silně zapojená, i v samotné organizaci. Pak jsou tu nějaké spřízněné organizace, třeba Proud nebo Prague Pride. A i z průzkumu návštěvníků vychází, že velkou část diváků tvoří právě queer komunita a jejich kamarádi. Myslím, že to má u nich velkou podporu a úspěch.

Festival s tímto názvem existuje od

roku 2002, zaznamenala jsi od té doby ve společnosti nějaké změny? Je teď tolerantnější?

Myslím, že ano, protože vyrůstá generace, která je víc zvyklá se s homosexualitou setkávat. Nepřijde jim to už tak zvláštní, nenapadá je, že by to měli odstupovat. Třeba většina mých vrstevníků s tím už vůbec nemá problém, spíš naopak, jsou otevření a zajímá je to. Případá mi, že se situace zlepšuje.

Dostáváte naopak nějaké negativní reakce?

Letos si zatím nikdo nestěžoval, narozdíl třeba od Prague Pride. Přitom je to taky týdenní festival s různými přednáškami a filmy, ale veřejnost si ho všimá jen díky tomu průvodu. A samozřejmě jsou při něm lidé vidět, chtějí být vyzývání. Protože jinak je společnost trochu ignoruje a vlastně ji to nezajímá. A právě ta vyzývavost asi některým lidem vadí.

Jak je festival prezentovaný v médiích?

Mediální partner festivalu je Česká televize, takže ředitel Pavel Bicek se objevil třeba v Dobrém ránu. To je pro nás skvělá podpora. V dřívějších letech dávali i Minuty z Mezipater, ale teď je promítáme už jen před projekcemi.

Letos jsou asi největší ohlasy na Parvez Sharma, což je náš host k filmu Hříšník v Mekce. Parvez Sharma je aktivista, muslim a zároveň gay. Což se úplně neslučuje s ortodoxním islámem.

Teď žije v Americe a snaží se dokázat, že jde být homosexuál a zároveň dobrý muslim. Také natočil pouť do Mekky, kde je zakázáno natáčet.

Na festivalu vystupuje hodně zahraničních hostů, jak probíhá komunikace s nimi?

Ano, téměř ke každému důležitému filmu tu host je a většinou jsou z Mezipater úplně nadšení. Probíhají pak s nimi různé diskuze a zatím to byla samá příjemná setkání. Třeba Mark Christopher, režisér snímku 54 director's cut. Ten film je o studiu 54, legendárním studiu v New Yorku v sedmdesátých a osmdesátých letech, a obsahuje i dost sexuálně provokativních scén. Ten snímek je starší, ale byl sestřihán tak, aby tyhle scény neobsahoval. Takže tohle je právě původní verze a Mark Christopher z toho byl hrozně nadšený, ještě nám říkal, ať dáme hlasitost o dva decibely víc, protože až uvidíme party v úvodní scéně, pochopíme, proč to tak je. Takže myslím, že vztahy s hosty máme hodně pozitivní.

Co tě osobně na letošním ročníku překvapilo?

Tak třeba to, že sály byly hodně plné. V hlavním sálu Lucerny je většinou 200, 300 sedadel plných. A celý týden probíhaly projekce i pro střední školy a strašně mě překvapilo, jak jsou ty děti tolerantní, vůbec nechápou, proč by takové věci měly někomu vadit. A zároveň působily i hodně dospěle. To je strašně super.

KAROLINA ŽIKEŠOVÁ

Foto archiv

Vánoční humor Pavla Kantorka

Praha – Křeslíř Pavel Kantorek nachází humorné situace i ve vánočním čase.

Autor oblíbených kreslených vtipů a profesor fyziky na univerzitě v Torontu Pavel Kantorek představil 10. listopadu své nové kresby s vánoční tematikou. Autor osobně sice nebyl přítomen – od roku 1968 žije v Kanadě a v době, kdy probíhala vernisáž, musel být z pracovních důvodů na Floridě. Celou událost uvedla umělcova sestřenice, herečka Miriam Kantorková.

Výstava kreseb je koncipována jako

kalendář na měsíc prosinec – každý z obrázků se váže ke konkrétnímu datu a zobrazuje významnou událost s ním spojenou, ať už jde o Štědrý večer či o nucený odjezd Karla Havlíčka Borovského do Brixenu v roce 1851. Menší část výstavy je věnována vtipům o kočkách. Humor kreseb je jednoduchý, vystavený na běžných životních situacích a slovních hříčkách a srozumitelný téměř pro každého. Výstavu je možné navštívit až do 20. prosince ve školicím centru InGarden v pražských Strašnicích.

KRISTÝNA KUTNAROVÁ

Umělecká kritika 2.0

Praha – Umělečtí kritici z celého světa se sešli na třetím ročníku konference **věnované kritice současného výtvarného umění. Událost byla spojená s vyhlášením Ceny Věry Jirousové pro mladé i etablované kritiky.**

Umělecká kritika patří v současném českém prostředí k neprávem opomíjeným oborům. Ve švech praskající auditorium Národní galerie, ve kterém se 6. listopadu odehrála mezinárodní konference Art Criticism 2.0, však naznačilo, že se možná blýská na lepší časy. Organizátorům se podařilo přivést do Prahy řadu odborníků ze zahraničí, mezi kterými se jako hlavní řečník objevil profesor David Joselit z City University of New York.

Dnešní doba bývá označována jako era post-internetu, k čemuž odkazuje i název konference. S tím úzce souvisí neustálé proměňování hranic současného umění, používání nových médií a v konečném důsledku i vnímání uměleckých děl širokou veřejností. Podle Joselita se stále více uplatňuje poloha umění jako konzumního zboží. V prostředí tržní ekonomiky nabývají podle Joselita umělecké artefakty regulérní směnnou hodnotu a často jsou i pro tyto účely vytvářeny. Tento fakt prezentoval na příkladu Damiena Hirsta, jednoho z nejznámějších a nejbohatších výtvar-

ných umělců současného světa, a jeho masově reprodukovánému obrazu Dots, jenž proniká do fotografií interiéru v lifestyleových časopisech. Můžeme zde samozřejmě číst návažnost na pop art a slavné Warholovy síťotisky, ale Hirstova díla vznikají nyní, a ne v šedesátých letech minulého století. Leckdo je díky všeprostupnosti médií může považovat za výkvet současné umělecké tvorby, aniž přesně ví proč. Vlastnit dílo oslaveného žijícího umělce se totiž stalo ukazatelem společenské prestiže, respektive touhou široké veřejnosti.

K posunu dochází i ve vnímání umění obecně. Dnes ho spíš skenujeme, což bývá označováno souslovím „scanning the art“. To souvisí s neustálé se zrychlujícím životním tempem a s orientací světa na vizuální komunikaci. Obrazy se stávají objektem zájmu mnoha veletrhů a návštěvníci si je pouze rychle prohlíží, případně hned rychle nakupují. Joselit závěrem upozornil na nekončící nutnost dekódování vrstev a vlastností současných výtvarných děl. Jejich komplikovanost v sobě skrývá odkazy ke komplexnosti současného světa. Může se ale stát, že se někdy jedná o prázdný vzorec. Proto by kritici měli otevřít a vysvětlovat různé úhly pohledu, jakými lze na umění nahlížet.

ALŽBĚTA BRŮHOVÁ

Beatnická femme fatale aneb fáma fatální

Říká se nesud knihu podle obalu, jenže v tomto případě se zaujetí brání těžko. V líbivém obalu vydává v roce 2014 nakladatelství ARGO knihu životopisného rázu publicistky Alice Horáčkové Beatnická femme fatale.

Dílo pojednává o československé atypické básničce Vladimíře Čerepkové. Příliš neřeší její tvorbu, ale spíš osobní život. Na povrch vyplouvá všechno, od bouřlivého dětství přes nikterak klidnější dospívání v ústavech, chvilkové rozjasnění života, kdy patřila k nadějným beatnickým básníkům, suicidalní pokusy, životní i chvilkové lásky, odchod do exilu, zklámaní ze vztahu s přítelem, neochota se léčit a smrt. Jistých knižních kvalit si všimla i Magnesia Litera a nominovala knihu v kategorii Objev roku.

Grafická úprava Pavla Růta ve spojení s pozorností snadno budícími slůvky jako pasták, pátrání, pařížský exil, doplňuje sérii perliček ze života ústřední postavy.

Lehce chaotický, těžce uchopitelný,

peprný úvod, plný hned několika kontrastů, nastiňuje rozpolcenost Čerepkové. Alice Horáčková se vrhá vstříc Paříži s vidinou zajímavého rozhovoru, který je vzápětí přerušena, načež se autorka jako detektiv vydává po stopách života Čerepkové. Zjištěné informace jsou řazeny chronologicky od dětství, nabalovány trpělivě pečičko po pečičku, ať už prostřednictvím osobních zpovědí známých, dopisů či tvorby samé, ale i pomocí úředních spisů, kterých se během nespoutaného života nahromadilo požehnaně. Střípky informací utváří mozaiku života. Značně roztržitěno, o přenosech nejen o fakta, ale i o mýty a fantazii.

Zařazením čtivých rozhovorů z více zdrojů autorka dokládá, že se nejedná o prezentaci absolutní pravdy. Reálné osoby, místa, úřední spisy, vlastnoručně psané dopisy a fotografie dodávají tu správnou autentičnost. Protiřečící si informace zase tu dávku jistě tajemnosti. To vše je orámováno rozhovorem s básničkou, prvním a posledním svého dru-

hu, ve skrze pravdivém, jenž by zřejmě za života Čerepkové asi nikdy nespátřil světlo světa. I když kdo ví, sama autorka říká, že Vladimíra na jednu stranu nechtěla mluvit, ale přesto cítila, že chce být dotazována. A zde zcela jasně figuruje zase ta rozpolcenost jako v celém životě básničky. Nejsvobodněji smýšlející žena, či naprosto závislá troska. Pařížanka v exilu, která se nikdy nenaučila francouzsky.

Jedno je ale jisté. Životem se snažila prokousat svými velkými zuby a že to mnohdy byla řádná nálož, dál už, jak říká scénarista Lubor Dohnal, je jedno, co je pravda, jestli to, co říká on, já nebo ostatní. Něco si domýšlíme všichni, je to náš vnitřní svět. Vzpomínky jsou naše stylizace, ostatní strkáme do našich životů jako služebníky našich představ. A právě z toho se dělá umění. Literátům se dá málokdy všechno věřit, ale něco na tom bude, stejně jako na Vladimíře Čerepkové a celé této knize.

ANDREA ČUHELOVÁ

Newsweek přichází do České republiky

Praha – Vyšlo první číslo české verze časopisu Newsweek. Do prodeje šlo 5. listopadu v nákladu 40 000 kusů a jeho tváří se stal teplický radní Dominik Feri.

Významný americký magazín expandoval do České republiky. Bude zde vycházet jako čtrnáctideník. „Newsweek je světový časopis, který v Česku dosud chyběl, a právě to se nám na něm líbí,“ píše se na webu českého Newsweeku. Svou podobou ale prý přizpůsobí zdejším čtenářům. „Většina českého Newsweeku bude vznikat v Česku, s cítem pro zdejší publikum a pro čtenáře, jako jste vy,“ píše se níže.

Časopis se profiluje jako zpravodajsko-spoločenský. „Vítejte v prvním čísle českého Newsweeku, který je tu proto, aby fanouškům kvalitního a chytrého čtení už nikdy nic nechybělo,“ láká v editoriale ke čtení šéfredaktor Jiří Nádo. Najdeme zde zpravodajství zejména zahraničního zaměření, převážně část obsahu je ale věnována publicistice - komentářům, rozhovorům, reportážím. Výrazný prostor zaujímá kulturní rubrika, v ní najdou čtenáři tipy na

zajímavé akce nebo knižní recenze. Nechybí ani komiks nebo hidato, původně izraelský logický rébus.

Tváří prvního čísla je teplický radní Dominik Feri. „Začnu od Dominika Feriho, toho sympatického usměvavého mladíka z obálky. Udělali jsme z něj tvář premiérového čísla, protože k Newsweeku sedí po všech stránkách. Je chytrý, vtipný, má svěží pohled na věc, dobře vypadá. A co je nejdůležitější, myslí mu to světově. Takový bude i český Newsweek,“ vysvětluje tuto volbu šéfredaktor Nádo. V rozhovoru se dočteme, co ho vedlo ke vstupu do politiky a jak nahlíží na problémy, které rozdělují naši společnost. Následuje reportáž „U Trumpa na dvorku“, kde k jeho kandidatuře vyjadřuje své stanovisko výrobkyně uměleckých předmětů Susan, která bydlí kousek od domu, kde Trump kdysi vyrůstal. V dalších článcích se dozvíme, jak chce Mattel pojmout svou novou Barbie, proč u americké policie najdeme tolik českých psů nebo jaký vliv má přebytek mužů v Číně, zapříčiněný politikou jednoho dítěte, na ekonomiku země.

V redakci Newsweeku najdeme jména jako Tomáš Lysoněk (dříve MF Dnes), Pavla Francová (dříve Lidové noviny) nebo Daniel Anýž (dříve Hospodářské noviny). Vydavatelem v České republice je firma MediaRey, která má na svědomí také českou verzi Forbesu. Jde o dceřinou firmu společnosti Barez & Conrad Media, Ltd., která má licenční smlouvu od vydavatele amerického Newsweeku, společnosti IBT Media. „Vstup na český trh je pro nás důležitým krokem. Jsme nadšení, že můžeme oslovit nové čtenáře přímo v jejich zemi a v jejich rodné řeči, a to kombinací obsahu naší mateřské edice s tvorbou prvotřídních lokálních reportérů,“ prohlásil její spoluzakladatel a ředitel obsahu Jonathan Davis.

Časopis začal vycházet roku 1933 v New Yorku. V roce 2012 se přesunul na internet a v tištěné verzi skončil. Česká verze je jeho devátou národní či regionální mutací, etablovaný je například v Polsku, Srbsku, Japonsku nebo na Blízkém východě.

KRYŠTOF KAREL

FLEŠ

šéfredaktorka: Martina Růžičková
editoři: Dominika Mňuková, Marek Jiří Potužník, Marek Cieslar, Petr Matulík, Marek Hedbávný
korektoři: Ondřej Chaloupecký, Tereza Čechová, Kristýna Čtvrtílková, Adéla Očenášková

Biatlonisté očekávají příchod zimy v dobré náladě

Gabriela Soukalová na předsezonní tiskové konferenci

Foto Filip Fryml

Praha – Ještě dva týdny a biatlonisté se vrátí na zasněžené tratě. Čeká je švédský Östersund. Sezona 2014 až 2015 přinesla českému biatlonu spoustu úspěchů jak ve Světovém poháru, tak na mistrovství světa a závodníci ví, že na ně nebude jednoduché navázat.

Čtyři medaile z mistrovství světa, 21 pódiových umístění ve Světovém poháru nebo vítězství štafety žen v celkovém hodnocení všech závodů. To je výčet hlavních úspěchů českých závodníků z loňského ročníku. „Tyhle výsledky jsou pro nás obrovským závazkem, ale věřím, že sezona bude stejná jako ta

předchozí,“ říká předseda Českého svazu biatlonu Jiří Hamza. „Ale když bude horší, tak se zlobit nebudeme,“ dodává.

V přípravě na letošní sezonu udělal realizační tým hned několik změn. Reprezentace netradičně začala přípravu na „posledním“ sněhu v norském Viku. Přes léto pak místo slovinské Pokljuky

zvolila francouzské národní biatlonové centrum v Premanonu. „Chtěli jsme přípravu trochu zpestřit. Stále je to ale pro sportovce stejná dřina, kterou musí snášet,“ vysvětluje šéftrenér reprezentace Ondřej Rybář. V Premanonu byly biatlonistům k dispozici mimo jiné dvě střelnice nebo dráha na kolečkové lyže.

Finální příprava čeká závodníky ve Švédsku

Závěrečné předsezonní soustředění absolvuje v současné době tým ve švédském Idre. S ostatními neodcestovala pouze Veronika Vítková, která se léčí se střežnými potížemi. „Snad to nebude na dlouho, její start v Östersundu by to ohrozit nemělo,“ věří trenér žen Zdeněk Vítek. Jeho svěřenkyním se v loňské sezoně podařilo vybojovat druhé místo v hodnocení národů a díky tomu mohou letos nasazovat do závodů Světového poháru až šest závodnic.

„Pokud se nestane nic nepředvídatelného, první třetinu sezony pojedou pět mužů a pět žen, stejně jako minulý rok. Nechceme do toho moc zasahovat, když to loni fungovalo,“ podotkl Rybář. „Do prvního závodu nastoupí stejná sestava jako v minulém roce (Moravec, Šlesinger, Soukup, Krčmář, Krupčík, Vítková, Soukalová, Landová, Puskarčíková, Charvátová, pozn. red.),“ dodává trenér mužské části reprezentace Marek Lejsek.

Tahounem mužů bude Ondřej Moravec, který měl minulý rok mimořádně úspěšný. „S motivací problém nemám. Když se člověku začne jednou dařit, tak v tom chce co nejdéle pokračovat.“

Mezi ženami bude největší pozornost věnována Gabriele Soukalové, která při letošní neúčasti úřadující vítězky Světového poháru Daryi Domračeva může pomýšlet hodně vysoko. „Na zimu se těším mnohem víc než loni, celkově je v týmu lepší atmosféra,“ usmívá se Soukalová.

Kamion zatím nebude

S úspěchy závodníků přišlo i více sponzorů. „Uvažovali jsme o koupi kamionu pro servisní tým, ale nakonec z toho šlo. Zatím nemám řídičský průkaz na tento druh vozidel,“ vtipkoval Rybář. Zkrátka ale reprezentace nepřišla. Místo kamionu dostali servismani prostornější dodávku.

Dvě třetiny rozpočtu svazu se vydávají na mládež. „Za loňský rok jsme nakoupili zbraně za 10 milionů, o tom by se nám před pár lety ani nesnilo,“ říká Hamza. V současné době soutěží na zájmových závodech 400 dětí, dvakrát více než před dvěma lety. „Díky úspěchům mají mladí motivaci k dalšímu růstu,“ doplňuje Rybář.

„Cesta je nastavená dobře. Když se to sejde, můžeme myslet i na 25 pódiových umístění v sezoně,“ uzavřel Hamza.

FILIP FRYML

Zažije O2 aréna třetí vítězné finále Fed Cupu?

Praha – Zatímco pro hokejisty zůstala letos i napodruhé domácí půda v rámci MS zakletá, české tenistky mají na O2 arénu trochu jiné vzpomínky. V letech 2012 a 2014 zde slavily dva ze svých tří nedávných triumfů v ženské období Davisova poháru, Fed Cupu. Podaří se jim to i do třetice?

Ještě v neděli večer patřily prostory vysokoanenské arény popové ikoně Madonně. V pondělí ráno je opustila její produkce, aby ji vystřídal zaměstnanec agentury Česká sportovní, která zápasy Fed Cupu a Davisova poháru pro Český tenisový svaz organizuje. Poté, co pracovníci kurt dokončili, mohly se po něm začít prohánět tenistky.

Do té doby měly k dispozici kurty Sparty ve Stromovce. První trénink ve Vysočanech mělo možnost sledovat zhruba 1100 dětí z pražských škol, které zaplnily již připravenou spodní tribunu.

Zbylé montované tribuny se nadále připravují, stejně jako kurt, který ještě nevykládli podle představ českého týmu.

Jinak v družině Petra Pály panuje skvělá nálada, a to i mimo tréninkové jednotky. Navíc už je po příjezdu Karolíny Plíškové z WTA Elite Trophy v plném počtu. Tenistky tak mohly vyrazit vybrat šaty na slavnostní banket pořádaný Mezinárodní tenisovou federací (ITF). Petra Kvitová navíc splnila svůj slib a osobně natočila Lucii Šafářové pivo za to, že jí svou výhrou nad Angélique Kerber v posledním zápase skupin Turnaje mistrů zajistila postup do vyřazovacích bojů. Česká jednička poté došla až do finále, kde prohrála, stejně jako Karolína Plíšková o týden později na Elite Trophy. To je zcela jistě známkou dobré formy českých tenistek.

I ruský tým už je kompletní, jelikož je v Praze i Maria Šarapova. Její absence

v posledním vzájemném finálovém střetnutí v Moskvě před čtyřmi lety tehdy nejspíš stála ruské tenistky triumf. Právě na ní bude ruský tým spoléhat ve snaze získat ve dvouhrách alespoň 2 body a dovést utkání do rozhodující nedělní čtyřhry. Do ní by totiž mohly nasadit obávanou dvojici Makarova-Vesnina, která patří k nejlépe sehraňným i na žebříčku postaveným dvojicím. Naopak Českám vyložená deblová specialista chybí, běžně hraje čtyřhru pouze Šafářová, ale s Američankou Betanií Mattek-Sands.

Úvodní dvouhry začínají v sobotu od 14 hodin, o den později se hraje už v pravé poledne. Večer bychom pak měli znát vítěze, český tým vedený nehrajícím kapitánem Petrem Pálou má šanci vyhrát podruhé v řadě a počtvrté za pět let.

JAN HRABĚ

Atletkou roku se podruhé stala překážkařka Hejnová

Praha – V anketě Atlet roku 2015 zvítězila podle očekávání osmdvacetiletá Zuzana Hejnová, která na mistrovství světa v Pekingu obhájila zlato v běhu na 400 metrů překážek.

Na druhém místě se v anketě umístil milář Jakub Holuša, jenž kraloval své disciplíně na halovém mistrovství Evropy v Praze. Ke zlatu z běhu na 1500 metrů přidal ještě bronz ze štafety. Třetí skončil sprinter Pavel Maslák, který se stal v uplynulé sezoně halovým mistrem Evropy, a to v rekordu celého šampionátu. Letošní vyhlášení se konalo 7. listopadu v pražském hotelu Ambassador.

O umístění v letošní atletické top desítku rozhodlo 136 trenérů, funkcionářů a novinářů. Objevem roku se stal dálkař Radek Juška, který vybojoval na halovém ME stříbrnou medaili. Juniorkou roku je dorostenecká mistryně světa ve skoku do výšky Michaela Hrubá. Cenu pro trenéra roku získal Dalibor Kupka, současný kouč Zuzany Hejnové.

Hejnová byla v letošní sezoně jedinou českou medailistkou ze světového šampionátu v Pekingu, zároveň neměla konkurenci ani v Diamantové lize. Anketu Atlet roku vyhrála již podruhé, zopakovala tak premiérové vítězství z roku 2013,

kdy rovněž vyhrála MS. Minulou sezonu Hejnovou trápila zranění a musela ji předčasně ukončit. Letošními výkony se opět dokázala vrátit do světové atletické elity a aktuálně se připravuje na olympiádu, která se koná příští rok v Rio.

Rok 2015 byl pro atletiku bohatý. Z nejdůležitějších událostí připomeňme březnové halové mistrovství Evropy, které se konalo v Praze. Dále pak 54. ročník ostravské Zlaté tretry, po dvou letech opět za účasti Usaina Bolta, který kraloval na dvousetmetrové trati. Srpen patřil mistrovství světa v Pekingu a k celé atletické sezoně neodmyslitelně patří také Diamantová liga.

ANNA MACKŮ

Celá atletická TOP 10:

1. Hejnová (400 m př.)	1357 bodů
2. Holuša (1500 m)	1063 bodů
3. Maslák (400 m)	934 bodů
4. Špotáková (oštěp)	740 bodů
5. Juška (dálka)	731 bodů
6. Veselý (oštěp)	565 bodů
7. Bába (výška)	464 bodů
8. Klučinová (víceboj)	430 bodů
9. Balner (tyč)	369 bodů
10. Drahotová (chůze)	346 bodů

Královna atletiky

Foto archiv

Dobové vystrojení velopedisté na Letné

Foto Prokop Vejda

Rej velopedů oživil Letnou

Praha – Pláček za letenským metronomem se na sobotní dopoledne proměnil v závodní dráhu dobové oblečených jezdců na historických bicyklech. Dvaadvacátý ročník tradičního závodu Pražská míle shromáždil české velopedisty a poskytl netradiční podívanou stovce diváků.

Celou slavnost zahájila exhibiční jízda dvanácti členů Českého klubu velopedistů, který je se založením v roce 1880 nejstarším českým sportovním klubem. Navzdory vlhkosti dlažby a obtížné ovladatelnosti téměř třicetkilových strojů předvedli jezdci působivou sérii skupinových kreač, čímž si vysloužili bujarý potlesk přítomného občanstva.

Poté následoval každoroční závod na jednu míli. Pod vyšíváním praporem se znakem Rakouska-Uherska, který značil start i cíl závodního okruhu, projelo na třicet nadšenců všech generací, včetně předškolní kategorie závodníků na spe-

ciálně zmenšených velopedech. I přes drkotání zubů způsobené neodpruženými koly nezvyklých bicyklů a nějaký ten pád z nezanedbatelné výšky kožených sedel, dojeli účastníci závodu do cíle v nečekaně krátkém čase.

Po namáhavém sprintu změřili zkušenější ze závodníků své dovednosti v disciplíně opačné – v závodu na pomalost, příznačně nazvaném Letenský šnek. Nebezpečné balancování na vysokých kolech bylo napínavou podívanou a vítězný šnek si za svou téměř statickou jízdu zaslouženě odnesl putovní pohár.

Zlatým hřebem dopoledne pak byla krátká finální exhibice polistopadového obnovitele velopedistického klubu, Jana Bejšovce. V již seniorských letech ohromil všechny přítomné diváky jízdu s nohama na řídičkách a s noblesou zakončil celou akci ladným seskokem dopředu přes přední kolo.

PROKOP VEJDA